

TÁRGYAK, AMELYEK GYÖNYÖRKÖDTEKNEK

Változnak a korszakok...

Az Operaház társulati tagjainak adott egykor otthon az a szobákra szabdalt belvárosi lakás, amelyet mostanában a XXI. századi igényeknek megfelelően alakítottak át. A fehér spaletták mögötti tágas tér berendezésének vezérmotívuma pedig az volt, hogy csak olyan tárgyak kerüljenek be, amelyek gyönyörködtetnek és jobbá teszik mindennapjainkat

„Mielőtt a szüleim Belgiumba költöztek, ebben a kerületben laktunk, így eszembe sem jutott, hogy Budapestre visszatérve máshol is kereshetnék lakást. Lenyűgöz a városrész kicsit dekadens hangulata, a pergő vakolat mögül kibukkanó épületdíszek, de a belvárosi élettel járó kényelmetlenségek sem riasztanak vissza” – fogad bennünket mosolyogva vendéglátónk. „Reggelente az egykori Dreschler-palota látványára ébredek, amely remélem, hamarosan régi szépségében fog tündökölni” – mutat ki a Lechner Ödön és Pártos Gyula tervei szerint épült műemlékre, amelynek termei évtizedekig adtak otthont a Balettintézetnek.

Tamás nem hisz a véletlenekben. Nem lehet véletlen ugyanis, hogy itt tartózkodása óta folyamatosan olyan emberekkel hozza össze a sors, akikkel azóta is együttműködik. Eredetileg egy családi összejövetel kedvéért

utazott ide, majd építészként részt vett egy szakmai konferencián. Itt ismerte meg a történelmi belváros tetőtereinek beépítésével foglalkozó *LOFTHome Development Group* tulajdonosait, akik később lakásának felújítását is elvállalták, sőt, amíg új otthonának extravagáns terei készültek, bérbe is egy általuk felújított lakást vett.

Otthonában az egykor szobákra szabdalt tér a felújítást követően visszanyerte eredeti dimenzióját. A kis helyiségeket megszüntették, az egyébként is tágas étkező méretét egy válaszfal elmozdításával a duplájára növelték, továbbá mindkét hálószobához kialakítottak egy-egy önálló fürdőszobát. A tereket mindenhol széles, natúr tölgyfa parkettával borították és a nyílászárók is visszanyerték eredeti szépségüket.

Tamás nem tartózkodik életvitelszerűen a városban, ezért fontos volt, hogy olyan partnert találjon otthonának berendezéséhez, akinek megbízik ízlésében és akinek bátran szabad kezét adhat. A *Hellodesign* csapatával a designról

készített *Objectified* című dokumentumfilm hazai bemutatóján (szintén véletlenül?) találkozott. „Egymás mellett ültünk a vetítésen és beszélgetésbe elegyedtünk arról a filmben elhangzott gondolatról, hogy miért is kell még mindig kényelmetlen székeken ülnünk, miközben ennyien terveznek ülóbútor. Hamar megtaláltuk a közös hangot és pár nap múlva rájuk bízta a munkát”.

A berendezés koncepciója Eduard J. Wormley (1907–1995) chicagói belsőépítész és tervező filozófiáján alapult, mely szerint az otthon kényelmét és élvezhetőségét a választás lehetőségének szabadsága határozza meg: megválaszthatjuk milyen tárgyakkal vesszük körül magunkat, eldönthetjük, hogyan rendezzük el ezeket és miként cseréljük őket tetszés szerint. Ha a rendelkezésünkre álló térben a tárgyak funkcionálisan és érzelmileg is úgy működnek, ahogy ezt elképzeltük, jól döntöttünk.

Tamás érzelmileg a 60-70-es évekhez és a XXI. századi designhoz kötődik, és miután édesapja képzőművész, kifejezetten igényelte lakásában a műalkotások hangsúlyos jelenlétét is. Az étkezőt M. Novák András (1944–) *Szinyei Merse Pál Majális* című, folyamatosan alakuló festménye uralja. De neves kortárs magyar alkotók darabjaival találkozunk minden további helyiségben is. Szilágyi Lenke (1959–) fotója a hálószobában, Kelemen Károly (1948–) fétyis lányai és fényképei az előtérben kaptak helyet, míg Nagy Katalin (1952–) *Utcai Dimenziók* című gobelinjének egy darabja a nappaliba, az egzotikus fából készült, egyszerű vonalú tálaló fölé került. A tálaló tetején látható Fat Lava (vulkán máz) technikával készített változatos kerámiakollekciót Lángh Péter galériatulajdonos gyűjteményéből sikerült megszereznie, miként a Gábor Zsazsa családjának megrendelésére készített egyszerű vitrint is. Változatos formájú ülóbútorokból élvezhetjük e „kerámiakiállítás”: a Ligne Roset kanapéja, akárcsak Charles és Ray Eames „bikini” és

plasztik székei valóban kényelmes és egyben funkcionális tárgyakká is bizonyulnak.

Miközben ezekben üldögélünk, Tamás felhívja figyelmünket egy ellentmondásos helyzetre. Nevezetesen, hogy az Eames házaspár üvegszálás székei ma korunk ikonikus designtárgyai közé tartoznak, holott 1948-ban, a Museum of Modern Art olcsón előállítható bútorokra meghirdetett pályázatán többek között azért nyerhettek díjat, mivel megfeleltek a „legjobból minél többet, minél több emberhez, minél olcsóbban” elvárás követelményeinek. Ezek ma csak kevesek által megfizethető darabok és nem minőségi tömegtermékek – jegyzi meg fanyar mosollyal. Mi mást tehetnénk, mint beleegyezően bólintunk az idők változására...